«Η δύναμη της αγάπης βοηθάει τον άνθρωπο να ισορροπεί στη ζωή του.»

«Η Λέσβος είναι ένα από τα νησιά της καρδιάς μου.»

Με αφορμή την επίσκεψη της **Ρένας Ρώσση-Ζαΐρη στη Μυτιλήνη** για την παρουσίαση του νέου της μυθιστορήματος, *Δυο φιλιά για την Αμέλια* (Εκδόσεις Ψυχογιός), που θα γίνει την Τρίτη 17 Μαΐου στις 20:30, στο βιβλιοπωλείο «Book & Art» (Κομνηνάκη 5, τηλ. 22510.37961), η δημοσιογράφος-συγγραφέας **Ράνια Μπουμπουρή** συζήτησε μαζί της για το νέο της αυτό βιβλίο, καθώς και για την πλούσια διαδρομή της στον χώρο της συγγραφής.

Συνέντευξη της Ρένας Ρώσση-Ζαΐρη στη Ράνια Μπουμπουρή

Κυρία Ρώσση-Ζαΐρη, έχετε γράψει 12 μυθιστορήματα για ενήλικες και υπογράφετε πάνω από 150 παιδικά βιβλία – δικά σας ή διασκευές. Επίσης, έχετε μεταφράσει πάνω από 1.500 παιδικά και νεανικά βιβλία. Πόση πειθαρχία και έμπνευση χρειάζεται κανείς για να είναι τόσο παραγωγικός;

Μια φορά και έναν καιρό ήταν ένα κοριτσάκι, που πριν καλά καλά προλάβει να γνωρίσει τη μαμά του, εκείνη έφυγε για ένα ταξίδι χωρίς γυρισμό… Για πολλά χρόνια η μικρή, στην προσπάθειά της να νιώσει τη μητρική αγάπη, την τρυφερότητα και την ασφάλεια, που τόσο πολύ της έλειπε, έκλεινε τα μάτια κι έφτιαχνε με τη φαντασία της μια ολοζώντανη μητέρα, να της χαμογελάει, να την αγκαλιάζει σφιχτά και να της φτιάχνει τις τηγανητές πατάτες που τόσο πολύ λάτρευε. Τα χρόνια περνούσαν, όμως η μικρή Ρένα, όπως τη φώναζαν, αρνιόταν πεισματικά να μεγαλώσει. Δεκαεννέα ετών μόλις, γίνεται η ίδια για πρώτη φορά μητέρα, για να βιώσει και πάλι την παιδική της ηλικία, αυτή τη φορά όπως ακριβώς την ονειρευόταν, μέσα απ' το δικό της παιδί. Ήταν η ίδια αυτή ενδόμυχη ανάγκη που την ώθησε να σπουδάσει παράλληλα νηπιαγωγός. Μέχρι που τα συναισθήματα άρχισαν να «ξεχειλίζουν» από μέσα της, βρίσκοντας τελικά διέξοδο στο χαρτί και τις λέξεις… Και για να ενώσουμε το παραμύθι με τις αλήθειες της ζωής, η συγγραφή δεν αποτελούσε ούτε αποτελεί για μένα μια επαγγελματική επιλογή. Δε χρειάστηκε ποτέ να πειθαρχήσω για να είμαι παραγωγική. Γιατί η γραφή είναι μια βαθιά ανάγκη έκφρασης του εσωτερικού μου κόσμου. Σπούδασα παιδαγωγική και παιδική ψυχολογία και οι σπουδές αυτές πιστεύω πως με έχουν βοηθήσει στην κατανόηση των ηρώων μου. Το πολύτιμο μυστικό είναι να ξέρεις πως ακόμα και οι ενήλικες είναι «μεγάλα παιδιά», πως κάποιος πρέπει να τους θυμίσει τη χαμένη, αλλά τόσο πολύτιμη αθωότητά τους, το ξεχασμένο τους χαμόγελο, αυτό που κάνει να φαίνονται όλα ωραία… Γράφω είκοσι πέντε χρόνια συνέχεια. Η γραφή ήταν, και είναι, η ίδια μου η ανάσα.

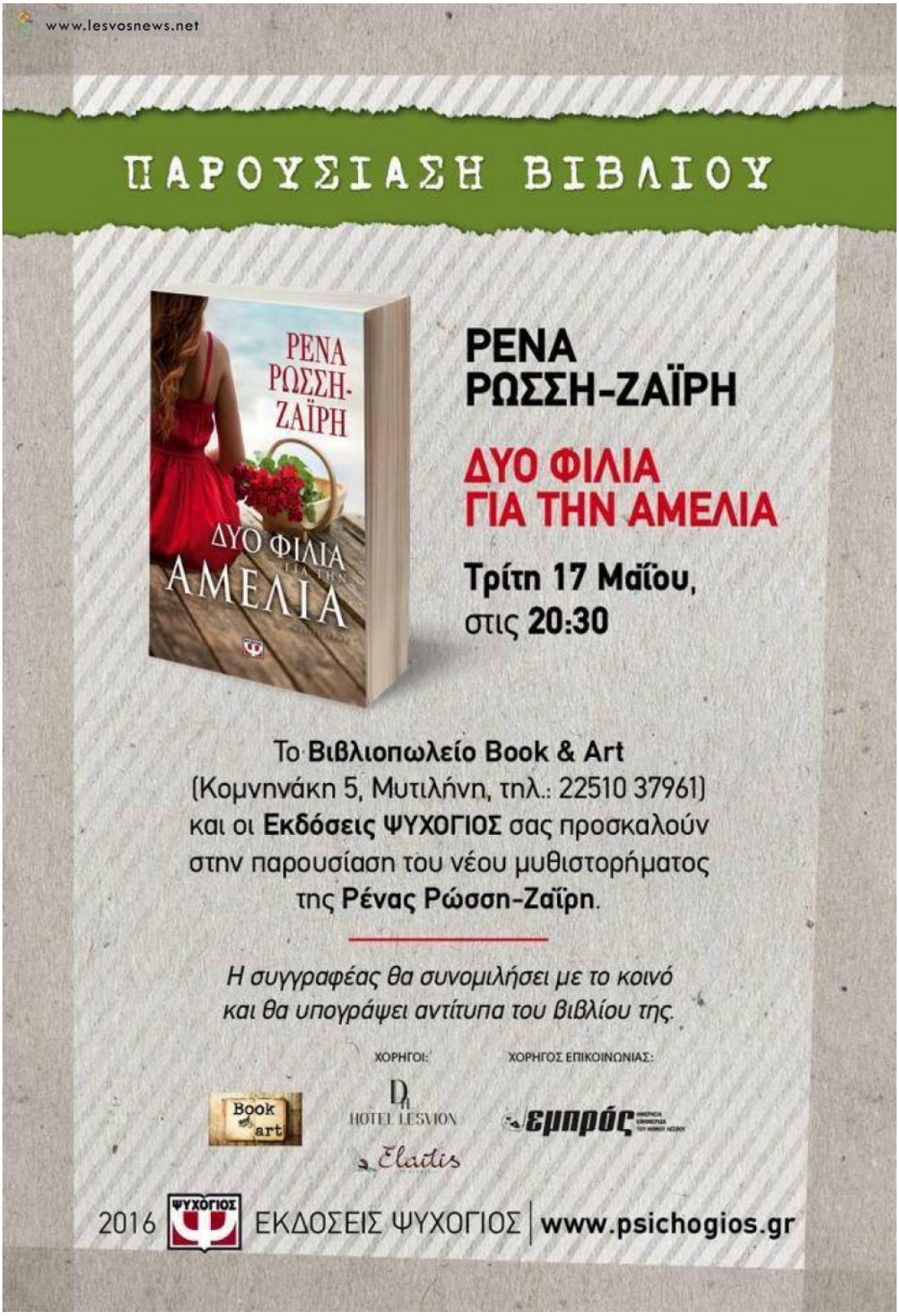

Περιγράψτε μας, αν θέλετε, μια μέρα της καθημερινότητάς σας.

Γράφω, γράφω συνέχεια. Απομονωμένη, σε μια σοφίτα. Παρέα μου, ένα μεγάλο φλιτζάνι καφές. Παρέα μου, ο κόσμος ολόκληρος. Έρχομαι καθημερινά σε επαφή με τις αναγνώστριές μου, μέσα από τα προφίλ μου και τη σελίδα μου στο facebook και το προσωπικό μου email, απαντάω σε όλα τα μηνύματά τους, τις βοηθάω και με βοηθάνε

αφάνταστα. Η υπόλοιπη καθημερινότητά μου, εκτός από τις εκδηλώσεις σε σχολεία και βιβλιοπωλεία για παιδικά βιβλία ή βιβλία ενηλίκων, είναι ολόιδια με την καθημερινότητα κάθε γυναίκας.

Στο νέο μυθιστόρημά σας, *Δυο φιλιά για την Αμέλια*, παρακολουθούμε τη λαμπερή διαδρομή μιας γυναίκας με εξαιρετική ομορφιά και ταλέντο, της Λου (Λουκίας), η οποία έχει αγαπηθεί πολύ. Αλλά δεν μπορεί να απαντήσει στην ερώτηση «τι είναι η αγάπη». Γιατί;

Πάλεψα να ξεθαμπώσω την ψυχής της Λου, της ηρωίδας μου. Για να την ανακαλύψω. Κατάφερε να γίνει η πιο διάσημη, η πιο αγαπημένη Ελληνίδα ηθοποιός. Τα αστέρια φταρνίζονταν για χάρη της, την έλουζαν με την αστερόσκονή τους. Μα εκείνη πετούσε ψηλά. Ήθελε να αγγίξει τον ήλιο. Από το κρεβάτι της πέρασαν διάσημοι σκηνοθέτες και ηθοποιοί. Άντρες που φαντάζουν θεοί του Ολύμπου μα και άντρες της διπλανής πόρτας. Όλοι την ερωτεύτηκαν, όλοι. Ίσως έφταιγαν τα μάτια της, που ήταν μενεξεδένια. Αραχνοΰφαντα πέταλα θαλασσινής ανεμώνης. Μια ζωή στο κόκκινο ήταν η ζωή της. Κρυμμένη πίσω από μυριάδες λάθη και πάθη. Πίσω από περιπέτειες, μυστικά και ψέματα. Φόνους, υπεξαιρέσεις, απιστίες και αμαρτίες ανείπωτες. Κάθε άντρας που βρέθηκε δίπλα της, την ερωτεύτηκε. Κάθε παιδί που γέννησε, τη μίσησε. Μα δεν την ενδιέφερε διόλου. Τους έγραφε όλους στα παλιά της τα παπούτσια. Τους φερόταν υποτιμητικά. Γιατί δεν είχαν ταλέντο, δεν ήταν διάσημοι. «Τι είναι η αγάπη;» ρώτησε κάποια στιγμή. Είναι η μόνη ερώτηση στην οποία δεν μπόρεσε ποτέ να απαντήσει. Ενδόμυχα τον απόφευγε τον κρυμμένο, τον πραγματικό εαυτό της. Μέχρι που ήρθε αντιμέτωπη μαζί του, μέχρι που συνειδητοποίησε τα λάθη της ζωής της. Έφταιγε άραγε εκείνη για το πώς ζούσε, το πώς συμπεριφερόταν; Ή μήπως ευθύνονταν τα παιδικά της χρόνια; Τα χρόνια που την είχαν απορρίψει, που δεν ήταν κοντά της οι γονείς της; Ο χαρακτήρας μας χτίζεται ανάλογα με τον τρόπο που μας μεγάλωσαν, ανάλογα με τα βιώματά μας. Και τα πρώτα χρόνια της ζωής μας παίζουν τον πιο σπουδαίο ρόλο. Σαστίζω όταν αντικρίζω ανθρώπους που στα μάτια τους λάμπει ο ναρκισσισμός, που ζουν, κινούνται, δρουν αποκλειστικά και μόνο με γνώμονα το συμφέρον τους. Σε κάθε χώρο, σε κάθε επάγγελμα. Βούτηξα σε βαθιά άπατα νερά για να τους καταλάβω, για να εξηγήσω τη συμπεριφορά τους. Χώθηκα στην παιδική ηλικία της ηρωίδας μου. Στην ηλικία που διαμορφώνεται η προσωπικότητά μας, που χτίζεται ο ψυχικός και ο συναισθηματικός μας κόσμος. Συνειδητοποίησα πως δεν χρειάζεται να υπάρξουν τραυματικά γεγονότα στη ζωή ενός παιδιού για να αποκτήσει αρνητική εικόνα για τον εαυτό του. Αρκεί μια αρνητική ψυχολογική ατμόσφαιρα μέσα στο σπίτι, αρκεί η στάση μας απέναντί του. Και τότε μέσα στην ψυχή του συσσωρεύονται δυσάρεστα συναισθήματα. Η ενοχή, ο φόβος, ο θυμός, η θλίψη.

Η συνεχής έκθεση στα φώτα της δημοσιότητας, όπως στην περίπτωση της Λου, απαιτεί μεγάλο αγώνα για να διατηρήσει κάποιος την ισορροπία του ως άνθρωπος. Από πού μπορεί ν' αντληθεί η δύναμη για έναν τέτοιο αγώνα;

Η δύναμη της αγάπης βοηθάει τον άνθρωπο να ισορροπεί στη ζωή του, είτε εκτίθεται στα φώτα της δημοσιότητας είτε όχι. Η αγάπη μάς βοηθάει να σεβόμαστε τον εαυτό μας και τους γύρω μας, να παλεύουμε γι' αυτούς που αγαπάμε, να κάνουμε πραγματικότητα τα

ιδανικά μας. Ο κάθε άνθρωπος όμως επιλέγει διαφορετικό δρόμο και τρόπο να πραγματοποιήσει τους στόχους του. Κι ο καθένας από εμάς έχει μέσα του και το φως και το σκοτάδι. Κανένας δεν είχε μάθει στην ηρωίδα μου τι σημαίνει αγαπώ πραγματικά τον εαυτό μου. Τι σημαίνει αγαπώ λανθασμένα τον εαυτό μου. Γι' αυτό και ξέφυγε από τα όριά της. Σαν τον Νάρκισσο, στον αρχαίο ελληνικό μύθο, γοητεύτηκε από την ίδια την αντανάκλασή της στο νερό. Πέταξε ψηλά ίσαμε τον ήλιο. Και, σαν τον Ίκαρο, είδε τα φτερά της να καίγονται.

Η σχέση μιας μητέρας με τα παιδιά της αποτελεί εξαιρετικά ενδιαφέρον και προκλητικό θέμα. Εσείς από ποια σκοπιά επιλέξατε να το προσεγγίσετε;

Τι πάει να πει «μεγαλώνω σωστά ένα παιδί»; Και ποια είναι η ιδανική οικογένεια; Κι ο καλύτερος γονέας ακόμα κάνει λάθη. Πολλά λάθη. Γιατί είναι άνθρωπος. Πρώτα απ' όλα και πάνω απ' όλα πρέπει να διδάξουμε στο παιδί την αγάπη. Πρέπει να το μάθουμε να αγαπάει τον εαυτό του. Πρέπει να προσπαθούμε να επεξεργαζόμαστε τη συμπεριφορά του κι όχι να τη διορθώνουμε. Δεν υπάρχει όμως μαγική συνταγή για τους γονείς. Συνταγή με την οποία θα μπορούσαν να βοηθήσουν τα παιδιά τους σε αυτόν τον δύσκολο αγώνα της ενηλικίωσης, στον αγώνα να αγαπήσουν και να παραδεχτούν τον εαυτό τους με όλα τα προτερήματα και τα ελαττώματά του. Υπάρχει μονάχα σεβασμός στα συναισθήματα του παιδιού τους, θετικά ή αρνητικά. Υπάρχει μονάχα η ελευθερία να του επιτρέψουμε να νιώσει ποιο είναι, να συνειδητοποιήσει τον εαυτό του, επιτρέποντάς του να διαφέρει από μας. Η καθημερινή μας ζωή είναι πλημμυρισμένη αμέτρητα συναισθήματα. Αγάπη, τρυφερότητα, καλοσύνη, οργή, μίσος, ζήλια, κακία… Με ποια συναισθήματα ακριβώς θα είναι γεμάτες οι σελίδες της ζωής κάθε ανθρώπου, εξαρτάται από την παιδική του ηλικία. Έχει διδαχτεί την αγάπη; Έχει μάθει να αγαπάει και να σέβεται τον εαυτό του; Έχει εισπράξει ασφάλεια και τρυφερότητα; Οι εμπειρίες της παιδικής μας ηλικίας διαμορφώνουν τον χαρακτήρα μας, την προσωπικότητά μας, μας ακολουθούν σε όλη την ενήλικη ζωή μας, καθορίζουν ακόμα και τις διαπροσωπικές μας σχέσεις. Κι αυτό είναι κάτι που αποδεικνύεται ολοκάθαρα μέσα στα *Δυο Φιλιά για την Αμέλια*.

Το μυθιστόρημά σας *Δίδυμα φεγγάρια* (Εκδόσεις Ψυχογιός, 2014) έχει μεταφερθεί επιτυχώς στην τηλεοπτική οθόνη. Πώς είναι να παρακολουθείτε ως τηλεθεάτρια τις ιστορίες που δημιουργήσατε ως συγγραφέας;

Τα *Δίδυμα φεγγάρια* αποτέλεσαν έναν σταθμό στη συγγραφική μου καριέρα. Δεν είναι πια δικό μου αυτό το μυθιστόρημα, ανήκει σε όλους τους αναγνώστες μου. Είναι τιμή για μένα που το διάλεξαν για να μεταφερθεί στην τηλεόραση. Δεν δίστασα να πω το «ναι» όταν έμαθα τα ονόματα των συντελεστών. Με τη σύμφωνη γνώμη των Εκδόσεων Ψυχογιός, στις οποίες έχω την τιμή να ανήκω. Έχω εμπιστοσύνη στη σεναριογράφο Βάνα Δημητρίου, που ανέλαβε την τηλεοπτική του διασκευή. Ήμουν σίγουρη πως θα σεβαστεί το βιβλίο μου, πως θα το ζωντανέψει ακόμα περισσότερο. Και δεν είχα άδικο. Το τηλεοπτικό αποτέλεσμα με μάγεψε! Ο Γρηγόρης Βαλτινός είναι συγκλονιστικός στον ρόλο του. Έναν ρόλο τόσο σκοτεινό που, όπως έχει τονίσει και ο ίδιος, τον προκάλεσε ερμηνευτικά. Υπέροχοι όλοι οι ηθοποιοί που εμφανίζονται, ακόμα και τα μικρούλια που παίζουν στη σειρά! Οι παραγωγοί, οι σκηνοθέτες, όλοι οι συνεργάτες, μπροστά και πίσω

από τις κάμερες, είναι παθιασμένοι με τη δουλειά τους. Ταξίδεψα στη λατρεμένη μου Κύπρο, τους γνώρισα, παρακολούθησα τα γυρίσματα στη Λευκωσία, είδα το μεράκι τους. Ακόμα δεν το πιστεύω όταν βλέπω τη μεταφορά του βιβλίου μου στην τηλεόραση. Είμαι ενθουσιασμένη από την αγάπη που δείχνει το τηλεοπτικό κοινό, από την τηλεθέαση που πολλές φορές ξεπερνάει το 30% κι αυτό σημαίνει πως το παρακολουθούν πάνω από 1.000.000 τηλεθεατές. Νιώθω πως ζω ένα όνειρο!

Τι σας εμπνέει περισσότερο, όταν γράφετε για παιδιά; Τι αλλάζει στη γραφή σας, όταν σκέφτεστε πως απευθύνεστε σε παιδιά;

Γράφω παιδικά βιβλία για να βοηθήσω τα παιδιά. Γιατί έχω μάθει να τα ακούω προσεκτικά. Κάθε λέξη τους την καταγράφω, κάθε φοβία κι ανασφάλειά τους γίνεται βιβλίο για να τα βοηθήσει. Οι ήρωές μου έχουν κάτι από εκείνα, οι ήρωές μου είναι εκείνα. Χρόνια τώρα προσπαθώ να γίνω ένα μαζί τους, προσπαθώ να «διαβάσω» την ψυχή τους, να γράφω βουτώντας στο μελάνι της καρδιάς μου, όπως ακριβώς με δίδαξαν τα παιδιά. Έχω γράψει κοντά στα εκατόν πενήντα παιδικά βιβλία, και συνεχίζω. Γιατί τελικά δεν γράφω εγώ. Τα παιδιά γράφουν, μέσα από μένα… Εκείνα είναι που μου προσφέρουν τα πάντα. Είναι υπέροχο, πολύτιμο, συναρπαστικό να γράφεις για παιδιά. Κάθε παιδικό βιβλίο μου γεννιέται μέσα από τις επιθυμίες τους. Είναι υπέροχο, πολύτιμο, συναρπαστικό, να γράφεις και για ενήλικες. Κάθε μυθιστόρημά μου προσπαθεί να κλείσει μέσα του τις απαιτήσεις της ίδιας της εποχής μας, τα συναισθήματά μου, την ίδια την ψυχή μου.

Ποιο είναι το πιο δύσκολο θέμα με το οποίο έχετε καταπιαστεί σ' ένα παιδικό βιβλίο;

Το βιβλίο μου *Η Ντανιέλα λέει όχι!* (Εκδόσεις Ψυχογιός, 2010) είναι ένα από τα δυσκολότερα που έγραψα ποτέ. Γιατί προσπαθεί να μάθει στο παιδί πως το σώμα του του ανήκει και κανένας δεν έχει δικαίωμα να το αγγίζει, αν δεν το θέλει το ίδιο. Κι αυτό πρέπει να το καταλάβει από τη μικρή του ηλικία, να γνωρίζει το δικαίωμά του να αντισταθεί ή να ζητήσει βοήθεια. Είναι ένα βιβλίο που προσπαθεί να βοηθήσει τους γονείς να μιλήσουν στο παιδί τους για τα «καλά» και τα «άσχημα» αγγίγματα, να το ενθαρρύνουν να λέει «όχι» όταν το αγγίζουν κι αισθάνεται δυσάρεστα. Μερικά παιδιά μιλούν στους γονείς τους για όλα όσα τα ενοχλούν. Υπάρχουν κι άλλα, όμως, που δεν το κάνουν. Αν το παιδί δυσκολεύεται να επικοινωνήσει μαζί τους, πρέπει να έχουν επίγνωση για το πόσο στενοχωριέται σε τέτοιες καταστάσεις και να το προστατεύσουν ακόμα κι αν βρεθούν σε δύσκολη θέση απέναντι σε έναν συγγενή ή φίλο, για να το ανακουφίσουν ψυχικά.

Σύμφωνα με το πρόγραμμα του νέου Ενιαίου Ολοήμερου Σχολείου, που θα λειτουργήσει από τον Σεπτέμβριο, καταργείται η ώρα της Φιλαναγνωσίας. Ποια

είναι η γνώμη σας γι' αυτό; Πώς θα μπορούσαν ν' αντιδράσουν οι συγγραφείς παιδικής λογοτεχνίας;

Δυστυχώς μόνο το 8% του ελληνικού λαού διαβάζει. Για να αγαπήσει ο Έλληνας το βιβλίο, πρέπει να μάθει από μικρούλης πόσο σημαντικό είναι το διάβασμα. Το μικρό παιδί μαθαίνει να αγαπάει το βιβλίο μέσω της οικογένειάς του και μέσω του σχολείου του. Πόσο θα ήθελα να διδάξουν οι γονείς στα παιδιά τους να έχουν καθημερινά στην αγκαλιά τους ένα βιβλίο! Το βιβλίο προσφέρει στο παιδί χαρά, το φέρνει σε ουσιαστική επαφή με τον ίδιο τον γονέα του. Το παιδί όμως μιμείται, κι αν δεν δει τον δάσκαλο να «δουλεύει» το βιβλίο στην τάξη, αν δεν δει τους γονείς να διαβάζουν, πώς θα μάθει κι αυτό; Πρέπει να υπάρξουν οργανωμένες βιβλιοθήκες σε κάθε σχολείο, σε κάθε γειτονιά, πρέπει να καλλιεργηθεί η αναγνωστική συμπεριφορά σε κάθε τάξη, για να μπορέσουμε να δημιουργήσουμε σωστούς αναγνώστες που σέβονται κι αγαπούν το βιβλίο, που το θεωρούν πιστό τους φίλο. Κι αντί να προχωρούμε μπροστά κι αντί να νιώθουμε περήφανοι κάθε φορά που γεννιέται ένας καινούργιος αναγνώστης στη χώρα μας, κάνουμε βήματα προς τα πίσω; Λυπάμαι αφάνταστα που θα καταργηθεί η ώρα της Φιλαναγνωσίας, μια από τις πολυτιμότερες σχολικές ώρες. Γιατί η παιδική λογοτεχνία είναι που αναπτύσσει πνευματικά και συναισθηματικά το παιδί, το βοηθάει να πάρει σωστή στάση απέναντι στη ζωή, του γνωρίζει την ίδια τη ζωή από τα πρωτοσχολικά τρυφερά του χρόνια. Το βοηθάει να γνωρίσει τους ανθρώπους και τον εαυτό του. Να πλουτίσει τις εμπειρίες, τις γνώσεις, τη φαντασία, τις ιδέες του, να αναπτύξει την κρίση του, να καλλιεργηθεί αισθητικά, να μάθει να αγαπάει ό,τι καλό, ωραίο και αληθινό. Να διαμορφώσει τον χαρακτήρα του μέσω της ταύτισης και της μίμησης. Να κοινωνικοποιηθεί. Να γνωρίσει το παρελθόν της φυλής του, το παρελθόν της ανθρωπότητας, να ακούει τη μητρική του γλώσσα σε ποικίλους ρυθμούς. Να καλλιεργηθεί γλωσσικά, να δεχτεί την ανάγνωση. Το γεμίζει χαρά. Αχ, μπορώ να μιλώ και να γράφω ατελείωτες ώρες για το τι προσφέρει η παιδική λογοτεχνία! Και φυσικά όλοι οι συγγραφείς, και όχι μόνο των παιδικών βιβλίων, πρέπει να αντιδράσουν έντονα. Το πώς, είναι κάτι που πρέπει να το σκεφτούμε όλοι μαζί – και γρήγορα, μάλιστα.

Έχετε επισκεφθεί άλλη φορά τη Λέσβο; Ποια είναι η εικόνα σας για το νησί; Τι σκέφτεστε για το προσφυγικό/μεταναστευτικό ζήτημα;

Έχω επισκεφτεί πολλές φορές τη Λέσβο, είναι ένα από τα νησιά της καρδιάς μου. Είναι μαγευτική, είναι πανέμορφη, ένα νησί που με κάνει περήφανη που είμαι Ελληνίδα με τη στάση του στο ζήτημα που με ρωτάτε. Για να μιλήσω και εγώ γι' αυτό, θα δανειστώ τα λόγια, τα συγκλονιστικά λόγια της γιαγιάς της Λέσβου, της γιαγιάς που προτάθηκε για το Νόμπελ Ειρήνης και δεν τη νοιάζουν καθόλου τα βραβεία, όσα μεγάλα κι αν είναι. Εκείνη ενδιαφέρεται, εκείνη καρδιοχτυπά μόνο για τα μωρέλια της: «Τα μωρέλια… αυτά τα μωρέλια να τα βλέπεις να τρέμουν, να κρυώνουν… Τόσα και τόσα χρόνια στο νησί τέτοιο πράμα δεν ξανάδα». Ανάμεσα στα λόγια της κρύβεται η στάση του λαού της Λέσβου, ολόκληρου του ελληνικού λαού. Το βαθύ γαλάζιο του Αιγαίου κυλάει στις φλέβες κάθε Έλληνα, που δεν αφήνει να τον πλημμυρίσει το σκοτάδι και κάνει αξιέπαινες προσπάθειες να γίνει ένα με το φως που λούζει τη χώρα μας, με το απέραντο γαλάζιο. Και βοηθάει όποιον έχει την ανάγκη του. Βοηθάει με την καρδιά του. Εύχομαι κάποτε να βασιλεύσει επιτέλους η αγάπη. Γιατί η ζωή είναι υπέροχη. Και είναι μια σταλίτσα, για να

την αναλώνουμε σκορπίζοντας θανατικό. Κρίμα κι άδικο να μετατρέπουμε το ουράνιό της το τόξο, το πολύχρωμο, σε μαύρο κατάμαυρο σύννεφο φρίκης.

Η **Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη** γεννήθηκε στην Αθήνα, μέσα στα βιβλία. Είναι κόρη του Νικόλαου Ρώσση, των ομώνυμων εκδόσεων, ενώ παππούς της ήταν ο επιφανής φιλόλογος και συγγραφέας Ιωάννης Θ. Ρώσσης. Αποφοίτησε από το Αμερικανικό Κολέγιο Θηλέων Αγίας Παρασκευής, τη Σχολή Νηπιαγωγών Αθηνών και το London Montessori Centre. Εργάστηκε ως νηπιαγωγός για δεκαέξι χρόνια, αλλά και ως υπεύθυνη έκδοσης σε πολλούς εκδοτικούς οίκους. Έχει γράψει 12 μυθιστορήματα για ενήλικες, πάνω από 150 παιδικά βιβλία, δικά της και διασκευές, και έχει μεταφράσει 1.500 βιβλία παιδικής και εφηβικής λογοτεχνίας. Για την προσφορά της στην παιδική λογοτεχνία και το μεταφραστικό της έργο, έχει τιμηθεί δύο φορές με τον Έπαινο της Γυναικείας Λογοτεχνικής Συντροφιάς και με το Βραβείο της Ελληνικής Εταιρείας Μεταφραστών Λογοτεχνίας. Το 2002 το όνομά της ανεγράφη στον Τιμητικό Πίνακα της IBBY (International Board on Books for Young People).

Βρείτε το μυθιστόρημα *Δυο φιλιά για την Αμέλια* **εδώ**